

سر آمد به بهانه راه اندازی میز ملی توسعه فرهنگ دریایی ایران؛ تحلیل می دهد؛

ظهور «میزبیداری» در طوفان «دریاگریزی» خویشاوندی ایرانیان با «غول خفته»؛ ایستاده در غبار بر «شانه های دریا»

مهدی ده دار - پژوهشگر فرهنگ دریایایه - در جغرافیای ذهنی ۸۰ میلیون ایرانی که در حصار کوه ها و غبار فلات مرکزی محبوس شده اند، دریا صر فا یک «کارت پستال» زیبا یا «تعطیلات نوروزی» خاطره انگیز است؛ مقصدی برای چند روز گریز از ماهها روزمرگی در زیست شهر نشینی و درمان افسردگی مزمن که نسل جوان تجربه کردندش، را نوعی درمان و «ترایی» میدانند. اما برای آن اقلیت ۱۰ میلیونی که در نوار مرزی آب های آزاد ایران نفس می کشند، دریا نه یک «منظره»، که یک «خویشاوند دمدمی مزاج» است. موجودی عظیم که بر سر سفره شان می نشیند، هم نان می دهد و هم به وقت خشم، جان می ستاند.

«اقتصاد بقا» در سایه تلاطم «ایران هراسی»

از منظر تحلیل اقتصادی، شکاف میان این دو دیدگاه، بزرگترین مانع توسعه دریایی ایران بوده است. چگونه می توان برای کشوری گرفتارآمد «خشکی نگری» و «خشکی اندیشی» پر نامرئیزی کلان فرهنگی کرد که اکثریت حکمرانان، تصمیم گیران و تصمیم سازانش دریا را تنها از پشت فریم عینک های آفتابی دیده اند؟ این در حالی است که بر خلاف منطق تمرکزگرای حکمرانی در فلات مرکزی ایران، «دریا» خودش سازنده یک زیست بوم تمدنی است بسان «دولت تسهیل گر» در گستره «حکمرانی مطلوب» عمل می کند. در تجربه زیسته مردمان مناطق ساحلی جنوب ایران که اغلب اعصار تاریخی از کانون توجه حکومت مرکزی بی بهره بوده اند، دریا نه تنها متولی ندارد که خودش «متولی عدالت گستر» مردمان همسایه دریاست؛ هم نان و معیشت به عدالت می گستراند و هم مرگ و نیستی دریاورزان را. برای ساحل نشین، هر موج یک خیر است و هر جز و مد، یک حکم معیشتی؛ دریا خودش بسان دولتی است که برای تامین معیشت دریاوندان[=شهروندان]، هم کالا بر می دهد و هم خودش بسان فروشگاه ی بزرگ، خدمات دهنده است و هم زیست بومی هوشمند که به جای دولت، تنظیم کننده بازار کالا و خدمات است. این ده میلیون نفر، قرن هاست که با رئالیسم جادویی دریا زندگی می کنند؛ آن ها می دانند کی دریا می فرستد و کی با اشتیای سیری ناپذیر، کشتی زندگی شان را به اعماق تاریک و سررشد می بلعد. این «متزاج کامل با آب، همان حلقه مفقوده ای است که اقتصاد ایران برای «دریامحو» شدن به آن نیاز دارد.

دریای خفته در قفسه بر و کوراسی؛ طلسمی که در دبیرخانه شکست

در سرزمینی که قرن هاست غبار کویر بر پیشانی اش نشستہ و مردمانش «بوی خاک» را به «عطر تند شرجی» و «بوی زحم ماهی» ترجیح داده اند، اتفاق عجیبی در پایتخت رخ داده است؛ در راهروهای سرد و اداری یکی از عمارت های حکومتی تهران، جایی میان پرونده های کاغذی و قفسه های بوروکراسی، ناگهان بوی دریا پیچید. «میز توسعه فرهنگ دریایی ایران» در سایه شورای عالی صنایع دریایی متولد شد؛ میزی که از چوب صنوبر نیست، بلکه گویی از بقایای یک کشتی بادبانی کهن «بوم» ساخته شده که حالا قرار است قطب نمای توسعه ایران را به سمت شمال و جنوب این سرزمین، بچرخاند. این میز ملی، در واقع مأموریتی فراتر از روابط عمومی دارد؛ مأموریت اصلی، ترجمه کردن لژزش دست های یک دریاورز جنوبی به زبان بوروکراسی پایتخت نشینان است.

از منظر تحلیل گران توسعه دریامحو برای حل پارادوکس «ساحل نشینان بی آب»، ایران همواره با یک معمایی ژئوپلیتیک روبرو بوده است؛ کشوری با ۵۸۰۰ کیلومتر نوار ساحلی و همجاری با سه دریای مهم جهان که با ذهنیتی کاملاً «فلات قاره ای» اداره می شود. توسعه در ایران سال هاست که مانند درختی در گلدان، در مرکز فلات کویری ایران رشد کرده و ریشه هایش به آب های آزاد نرسیده است. اکنون اما، استراتژیست ها دریافته اند که «فرهنگ» نه یک پیوست تزئینی، بلکه «عمق راهبردی» در حکمرانی مطلوب است؛ بسان همان اکسیژنی که ریه های صنعت و اقتصاد برای تنفس در اعماق اقیانوس نیاز دارند.

میراث فرهنگی و گردشگری استان بوشهر:

به زودی بزرگترین شناور تفریحی ایران از بوشهر به کیش سفر می کند

مدیر کل ادره میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی استان بوشهر، گفت:نخستین سفر بزرگترین شناور تفریحی کشو در ۱۱ طبقه و با ظرفیت هزار و ۳۰۰ نفر گردشگر، ماه جاری از بندر بوشهر به مقصد جزیره کیش آغاز خواهد شد.

به گزارش اقتصادسراسر آمد، نصرالله ابراهیمی به مانا گفت: نخستین سفر بزرگترین شناور تفریحی کشور با نام " گرند فری" در ۱۱ طبقه و با ظرفیت جابجایی هزار و ۳۰۰نفر گردشگر، ماه جاری از بندر بوشهر به مقصد جزیره

تشکیل این میز، در واقع تلاشی است برای درمان یک «فراموشی تاریخی». این دستاورد، فقط شما گیری یک نهاد اداری نیست؛ نوعی «آشتی کنان ملی» با پهنه های آبی دریاست که سال هاست تنها به عنوان «مرز دور دست» یا «نفر جگاه ساحلی» به آن ها نگریسته ایم.

کیمیاگران فرهنگی در خلیج توسعه دریامحو در دنیای رئالیسم جادویی، این میز تخصصی قرار است متخصصان صنایع دریایی و فن سالاران توسعه دریامحو را به «کیمیاگران فرهنگی» تبدیل کند. دکتر هادوی، در قامت رئیس دبیرخانه شورای عالی صنایع دریایی و امور دریایی ایران، دری را گشوده که از آن صدای تلاطم امواج به گوش می رسد. او نیک پی برده است که برای چرخاندن چرخ های عظیم کشتی سازی و شیلات و زیست فناوری و حمل و نقل دریایی و فراساحل و ابتدا باید در خواب و رویای یکان یکان شهروندان ایرانی، دریا را جاری کرد. در این میان، نقش آفرینی کلیدی رسانه ای جریان ساز همچون «اقتصاد سراسر آمد» به سکانداری فیروز اسماعیلی نژاد؛ و حضور چهره ای دریاگستر همچون دکتر «ایرج گلشنی» با چهل سال سابقه جادوگری در دنیای واژه ها، به عنوان دبیر این میز تخصصی، طعم غریبی به ماجرا می دهد. گلشنی، شاعر- نویسنده ای است که کتاب هایش احتمالاً بوی جلبک و صدف می دهند، حالا مأمور شده تا میان «نخبگان» و «موج ها» پیوندی ساختاری بزند. او قرار است از میان جوهرهای سیاه، نقشه ای استخراج کند که در آن، هر ایرانی در خانه اش یک پنجره رو به خلیج فارس، سواحل مکران یا دریای کاسپین داشته باشد، حتی اگر فاصله اش با ساحل، فرسنگ ها دور تر باشد.

سکان بورو کراسی به سمت دریا

ساختار طراحی شده برای این میز تخصصی ملی، شباهت عجیبی به اکوسیستم های دریایی دارد؛ از «میز نخبگان فرهنگ دریایی» که نقش مرجان های فکری را بازی می کنند تا «کارگر و هاهای مقامات عالی» که قرار است مانند جریان های آب گرم گلف استریم، بدنه یخ زده نهادهای دریاگریز فرهنگ پایه این سرزمین مانند شورایعالی انقلاب فرهنگی، وزارتخانه های عتف، آموزش و پرورش، فرهنگ و ارشاد و صداوسیما را گرم کنند. پرسش اصلی اینجاست: آیا کاغذبازی های مرسوم اداری، توان هضم عظمت دریا را دارند؟ حمایت ارگان های دریایی همچون سازمان بندار و دریانوردی، نیروی دریایی ارتش و سپاه، و سازمان شیلات نشان می دهد که اراده ای پولادین پشت این حرکت است. گویا دکتر رسولی، مدیرعامل سازمان بنادر، معاونان سازمان شیلات ایران و دیگرانی از این قبیل به عنوان سکان داران ارگان های دریایی، دریافته اند که بدون «فرهنگ دریایی»، هر اسکله ای که ساخته شود، تنها یک بتن بی روح در محاصره آب خواهد بود. آن ها می خواهند «عشق به دریا» را به سفره های مردم، کتاب های درسی، پرده سینما، صفحه تلویزیون، امواج رادیو، صحنه نمایش و ... تزریق کنند.

ظهور «میزبیداری» در میانه طوفان «دریاگریزی»

اگر این میز تخصصی بتواند طبق نقشه راهی که دارد، «خویشاوندی و آشتی ملی ایرانیان با دریا» را رقم بزند، شاهد تغییری در گستره تحت نفوذ رادار تمدنی ایران خواهیم بود. در این روایت، توسعه دیگر نه با شاخص های خشک رشد تولید ناخالص داخلی (GDP)، بلکه با میزان نفوذ صدای دریا در مکالمات روزمره مردمان ایران زمین، سنجیده می شود.

میز توسعه فرهنگ دریایی، در واقع یک «پورتال» یا «پنجره واحد» برای دسترس پذیر کردن خدمات گوناگون و رنگارنگ «ایران دریایی» است. اگر جادوی سحرانگیز این نهاد نوینباد درست کار کند، به زودی کارمندانی را خواهیم دید که به جای چشیدن طعم چای، «صناره جلبک های دریایی را به عنوان میان وعده می نوشند و سرمایه گذاران هم به جای سوداگری در برج های آسمان خراش تهران، همگی غواص خواهند شد و در اعماق آب ها به دنبال مروارید

کیش آغاز خواهد شد.

مدیر کل ادره میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی استان بوشهر با اشاره به اینکه این شناور با دارا بودن اتاق های مستر، ظرفیت اقامت شبانه ۵۰۰ نفر را نیز دارد، اذعان داشت: سالن سینما، رستوران، کافی شاپ، درمانگاه و انواع امکانات تفریحی از دیگر امکانات این کشتی تفریحی محسوب می شود. وی با اشاره به اینکه بزرگترین شناور تفریحی کشور دارای ۳ طبقه پارکینگ است، بیان داشت: این امر امکان سفر گردشگران با خودروی شخصی از مقصد بندر بوشهر به جزیره کیش را نیز فراهم می کند.

این مقام مسئول در استان بوشهر، گفت: بر اساس تصمیمات اخذ شده از سوی سرمایه گذار بخش خصوصی، شناور " گرند فری" در فاز نخست از مقصد بندر بوشهر به جزیره کیش سفرهای خود را آغاز می کند و در فازهای بعدی سفرهای بین المملی به کشورهای حاشیه خلیج فارس از جمله امارات و عمان را نیز خواهد داشت.

به گفته مدیر کل ادره میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی استان بوشهر با بیان اینکه این شناور تفریحی دارای ۸۵ نفر پرسنل است، تصریح کرد: طبق اعلام سرمایه گذار، نخستین سفر دریایی " گرند فری" ویژه خانواده پرسنل کشتی در بهمن ماه امسال از بندر بوشهر به مقصد جزیره کیش آغاز خواهد شد.

ثروت می گردند. این یک «قمار فرهنگی بزرگ» است؛ تلاشی گسترده و شبیکه ای فراگیر برای اینکه ثابت شود ایران، فراتر از یک خشکی وسیع، روحی سیال و آبی دارد که تنها منتظر یک «مترجم» و «مفسر» بود تا دوباره از جهان امروزیش، ادراک دقیق تری داشته باشد و برای روایتگری در جهان تشنه تمدن امروز، به سخن درآید.

کودکی بر شانه غول؛ حکایت ملتی که دریا را در آینه گم کرد

یکی از فیلسوفان قرن دوازدهم میلادی، انسان را بسان کودکانی می دید که بر شانه غول های باستانی ایستاده است تا دوردست ها را ببیند. اما تراژدی تمدنی ما در فلات ایران نیز چنین حکایتی دارد؛ ما بر شانه غولی ایستاده ایم به نام «تمدن ایران» که پاهایش در آب های فیروزه ای خلیج فارس و دریای مکران است، اما چشم هایش صلب و خیره، تنها به شن های روان پایتخت در فلات مرکزی دوخته شده است. ما دچار نوعی «خشکی زدگی» و «سرگیجه خشکی» شده ایم؛ قافمان بلند است، اما نگاهمان به افقی اشتباه، دوخته شده است.

نفرین خشکی؛ بورو کراسی شن زده

این چشم انداز اشتباه فقط محصول یک واگرایی فرهنگی نیست، بلکه یک «کژمنشی ساختاری» در اقتصاد سیاسی ایران است. ایرانیان قرن هاست که ثروت سیال دریا را با امنیت کاذب خاک معاوضه کرده اند. ذهنیت حاکم بر دیوان سالاری ما، از آموزش و پرورش گرفته تا صداوسیما، نه به رنگ «آبی» بلکه «قهوه ای» است. ما در مدارس و دانشگاه ها، تاریخ و جغرافیا و اقتصاد را طوری درس می دهیم که انگار دریا تنها یک حاشیه برای متن نقشه توسعه ایران است، نه قلب تپنده اقتصاد ملی و تجارت جهانی.

در دنیای رئالیسم جادویی، این وضعیت شبیه به سرزمینی است که مردمانش کلید گنجی عظیم را در دست دارند، اما از ترس یک غول خفته خیالی، آن کلید را در زیر خروارها خاک و شن پیاپیان پنهان کرده اند. استعمار، مانند جادوگری خبیث، سال ها پیش وردی در گوش این ملت خواند: «دریا جای نهنگان و دشمنان است؛ تو مرد خاکی، پس به زمین سفت و کوهستان پیسب؛ قلعه ها را فتح کن نه اقیانوس ها را!» و ما چنان در این طلسم غرق شدیم که حتی «دی ان دی» (DNA) تمدنی مان هم بوی خاک گرفت.

رمز گشایی از جعبه سیاه غرق شده

پژوهشگران مرکز نشین ایران، که در اتاق های محصور در خشکی نشسته اند، دهه هاست سعی دارند میراث دانش بومی، نجوم و دریانوردی باستان را با ابزارهای زمینی تحلیل کنند. آن ها به دنبال «جعبه سیاه» کشتی تمدنی ایران می گردند، غافل از این که این جعبه در عمق آب های خلیج فارس و مکران قرار دارد نه در فلات مرکزی میان شن های روان، پس برای یافتن این جعبه سیاه، باید غواصی و دریاورزی آموخت، همچنین در عرصه فرهنگ و هنر هم باید با عینک «آبی» به سرزمین نگریست تا نگارگری آبی رنگ معماری و عرفان ایرانی را درست تر درک کرد و در مدرسه و دانشگاه نیز «دریانگری» و «دریانگاری» را ترویج و گسترش داد. شورویخانه که طب باستانی، اسطوره های دریایی و دانش بومی ساحل نشینان، لایه هایی از هویت ما هستند که زیر غبار «خشکی پسندی» مدفون شده اند.

ما امروز در کرانه توسعه دریامحو ایستاده ایم نه در قلب این اقیانوس اقتصادی عظیم؛ به تعبیری ساده تر فقط «عکاسان ساحل» هستیم، نه «سالکان دریا». به لب آب دریای خلیج فارس و مکران و کاسپین می رویم تا سلفی بگیریم و بازگردیم، اما جرات نمی کنیم روحمان را به

موج ها سپاریم. این همان «فقر فرهنگی مژمن» است که در یادداشت های روزنامه دریایی سرآمد به درستی «بیماری خاموش» ایران امروز نامیده شده است.

طلسم استعماری «دریاگریزی» نیازمند «عمل جن گیری تمدنی»

حضور چهره هایی نظیر دکتر گلشنی در مقام دبیر این میز تخصصی در شورایعالی صنایع دریایی با توجه به سابقه او در مقام سردبیری روزنامه دریایی «سرآمد» و تجربه گرانسنگ سکانداری کشتی «دریانگاری»، نشان از درک این حقیقت دارد که برای آشتی دادن آن ۸۰ میلیون نفر ایرانی با «دریا» این عضو خشن و مهربان خانواده، زبان سرد صنعت و گفتمان اعداد و آمارمحور اقتصاد، کافی نیست. باید از زبان لطیف ادبیات و فرهنگ و هنر کمک گرفت تا آن عظمت حکیمانه و ترس مقدس ساحل نشینان را به مرکز نشینان کشور نیز صادر کرد.

اگر «میز توسعه فرهنگ دریایی» بتواند دریا را از یک «موضوع فانتزی» در ذهن خشکی نشینان، به یک «رکن زیستی» (آن گونه که برای ساحل نشینان هست) تبدیل کند، بزرگترین جهش تمدنی ایران رخ خواهد داد. هدف از این جریان سازی، ایجاد کشوری است که در آن، فرقی میان تهرانی و بندرعباسی و جزیرنی نباشد؛ همه بدانند که نبض سفره شان با جزر و مد دریا می زند.

در چنین فضای مسموم از غبار خشکی، تأسیس «میز توسعه فرهنگ دریایی ایران» در شورای عالی صنایع دریایی، فراتر از یک مصوبه اداری، یک «عمل جن گیری تمدنی» است. این میز قرار است طلسم استعماری «دریاگریزی» را بشکند. دبیرخانه این شورایعالی و میز تخصصی توسعه فرهنگ دریایی ایران می تواند بسا فراخواندن نخبگان و ایده پردازانی از هفت استان ساحلی جنوبی و شمالی کشو، کوششی خردورزانه و پویشیی بوم مینا برای ساختن یک «کشتی کاغذی غول آسا» در مسیر سفر بر پهنه آبی میزهای تصمیم سازی دولت مرکزی را آغاز کند تا دوباره راه دریا را به قلب تهران باز کند.

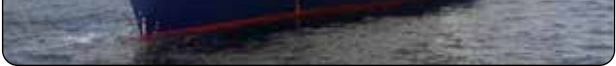
وقت بر خاستن دوباره «غول خفته» است!

اگر بخواهیم از ششانه غول هایمان نه فقط بیابان، که شکوه اقیانوس را ببینیم، باید «عینک خشکی» را از چشم برداریم. ایران تمدنی، بدون شش ها و ریه های دریایی اش، قهرمانی زخمی و مجارزی رو به پس زوال در میدان جنگ است. ما نیازمند یک انقلاب ادراکی و رنسانسی شناختی در

فهم توسعه دریایا به هستیم؛ جایی که وزارت آموزش و پرورش به جای تماشای موج ها، ملوانان و جاشوهای کوچک تربیت کند و صداوسیما، مطبوعات، خبرگزاری ها، پلتفرم های تولید محتوا و رسانه های کشوری، بوی شرجی جنوب را به جای غبار بورو کراسی به ریه های جامعه تزریق کنند.

میز توسعه فرهنگ دریایی، امروز آن نقطه کانون عدسی است که قرار است نور دانش مدرن را بر میراث کهن بتاباند. اگر این میز تخصصی ملی موفق شود، ما دیگر آن کودکی نخواهیم بود که از ارتفاع می ترسد؛ ما به جزیی از پیکره آن غول تبدیل خواهیم شد که با گام هایی بلند، اقیانوس ها را درمی نوردد. زمان آن رسیده که جادوی خشکی با معجزه دریا باطل شود.

توسعه واقعی زمانی رخ می دهد که کل ایران بپذیرد: دریا فقط پهنه ترسناک آبی نیست؛ عضوی از خانواده است که باید هم از نعماتش چشید و هم به حرمت خشم سیاهش، برایش زیر ساختی درخور عظمش بنا کرد. میز تخصصی «توسعه فرهنگ دریایی ایران»، قرار است روایتگر این خویشاوندی و پیوند خونی میان ۹۰ میلیون نفر ایرانی باشد نه صرفا تجربه زیسته یک طایفه پراکنده ۱۰ میلیون نفری ساحل نشین!

لازم به ذکر است، "گرند فری" دارای ۱۴۴ متر طول، ۲۶ متر عرض است؛ این کشتی دارای ۵۰۰ تخت در قالب ۲۵ اتاق و ۱۳۰۰ صندلی است که در پنج کلاس به جابه جایی مسافر می پردازد.

شنبه- ۷ بهمن ۱۴۰۴ - سال یازدهم- شماره ۲۴۱۰

دریایا پیه

بندار

رئیس اداره میراث فرهنگی سازمان منطقه آزاد کیش: ساکنان حریره در دوره بلخانی بر پایه اقتصاد در یامحو ر فعالیت می کردند

رئیس اداره میراث فرهنگی سازمان منطقه آزاد کیش گفت: ساکنان شهر تاریخی حریره در دوره ایلخانی با تکیه بر اقتصاد دریامحو فعالیت می کردند و این شهر در آن زمان نقش یک بندر شهر کلان و پررونق را ایفا می کرد.

به گزارش اقتصادسراسر آمد، فرزین زرین جویی با اشاره به جایگاه راهبردی کیش در شبکه مبادلات دریایی، تصریح کرد: جزیره کیش در مسیر آبی جاده ابریشم قرار داشته و همین موقعیت، حریره را به یکی از کانون های مهم تجارت دریایی در جنوب ایران بدل کرده است.

او مهم ترین بخش های شهر تاریخی حریره را «عمارت اعیانی»، «مسجد تاریخی»، «بندرگاه تجاری»، «احسام تاریخی»، «کارگاه سفالگری»، «آب انبارهای سه قلو» و «سازه های بندر گاهی» برشمرد و افزود: مجموعه ایسن عناصر، تصویری روشن از سازمان فضایی و حیات اقتصادی یک شهر بندری پیشرفته در دوره ایلخانی ارائه می دهد.

سجاد قربانی، کارشناس میراث فرهنگی منطقه آزاد کیش نیز با اشاره به کارکرد بین المللی بندرگاه حریره گفت: تجار و بازرگانانی که در دوره های تاریخی قصد عزیمت به عربستان و آفریقا را داشتند از این منطقه عبور می کردند و کشتی های تجاری در بندرگاه حریره نسبت به ترخیص اقالم خود اقدام می کردند. به گزارش ایسنا به نقل از روابط عمومی اداره میراث فرهنگی و گردشگری کیش در روز دوشنبه ششم بهمن، او گفت: ادامه کارش ها و مرمت در حریره می تواند ابعاد تـسـازه ای از پیوندهای بازرگانی خلیج فارس با مسیرهای دریایی جاده ابریشم را آشکار کند و ظرفیت های گردشگری فرهنگی جزیره کیش را بیش از پیش تقویت سازد.

معاون استاندار:

جزایر چهاردهرمنه هرگز گان می توانند بستر شکوفایی گردشگری دریایی و ساحلی باشند

معاون امور هماهنگی اقتصادی استانداری هرمزگان با اشاره به ظرفیت های ویژه جزایر چهارده گانه استان گفت: این جزایر می توانند به بستی برای شکوفایی گردشگری دریایی و ساحلی تبدیل شوند و جایگاه هرمزگان را در حوزه گردشگری تقویت کنند. به گزارش اقتصادسراسر آمد، عادل شهرزاد، با بیان اینکه بندر شهید رجایی به عنوان بزرگترین بندر تجاری کشور نقش راهبردی دارد، اظهار کرد: ۵۶ درصد بنادر استان دارای کاربری تجاری، صیادی و مسافری هستند که نقش مهمی در اقتصاد و حمل و نقل دریایی جنوب کشور دارند.

وی با تأکید بر اینکه ۹۸ درصد مسافرت های دریایی کشور در هرمزگان انجام می شود، ادامه داد: توسعه بندار و ایجاد زیرساخت های گردشگری در دستور کار قرار گرفته تا نه تنها به رونق گردشگری کمک کند، بلکه معیشت مردم منطقه را نیز بهبود بخشد. معاون هماهنگی امور اقتصادی استانداری تأکید کرد: طرح توسعه بندار محلی و منطقه ای هرمزگان با هدف ارتقای سطح زندگی مردم، افزایش مرادات اقتصادی و تقویت تجارت در حال پیگیری است. شهرزاد در ادامه گفت: وجود صنایع فولادی و نفتی بزرگ در استان، لزوم ایجاد و توسعه حلقه های پایین دستی این صنایع را به یک ضرورت تبدیل کرده است تا بهره وری اقتصادی و فرصت های شغلی در استان افزایش یابد.

به گزارش ایسنا به نقل از روابط عمومی استانداری هرمزگان وی همچنین با اشاره به ظرفیت های حوزه شیلات افزود: توسعه پرورش میگو و ماهی با حمایت از بخش خصوصی و اعطای مجوزهای لازم، به عنوان یکی دیگر از محورهای مهم رشد اقتصادی استان دنبال می شود.